

Drage črešnje.

„Tonček, kam pa danes takó hitiš? Pri najboljšeji volji te dohiteti ne morem. Počakaj, da ti povem, kaj nameravam zdaj-le storiti.“

Tonček se ustavi in pričakuje svojega sošolca, ki z bosima nogama maha proti njemu.

„Veš Franek, zjutraj, ko sem šel v šolo, ugledal sem na obronku hriba mnogo jagod. A časa takrat nisem imel, ker se mi je mudilo. A zdaj bode ravno pravi čas in zložno si jih nabereš. Če hočeš jih tudi ti kaj dobiš. Pojdi hitreje! No, kaj premišljuješ?“

„Kdo bode zdaj jagode bral, ko so črešnje zrele,“ odgovarja Franek. „Vže več dni ogledujem Hribnikovo črešnjo, ki je letos zeló obrodila. Danes se mi zdi ugodna prilika, da zlezem v vrh in si jih natrgam poln klobuk. Hribnika sem ravnokar srečal, ko je nesel težko vrečo žita v mlin. Najmanj jedno uro se ne vrne. V tem času sem pa jaz Bog si ga védi kje. Hà, hà, ali nisem prebrisan! Toda le hitro, da sva poprej tam. Bodeš videl, kako je polna. Izvestno se ti bodo cedile sline po lepih, rudečih črešnjah. Napačno bi ravnal, da ne zležeš tudi ti na drevo.“

Tako modruje Franek, ki pač ni bil, da bi dejal, vzgled pridnega in poslušnega dečka.

Tonček se neporednemu Franeku nekoliko nasmehne ter pravi: „Nikar ne bodi tak; ali nisi čul v šoli pri krščanskemu nauku, da ni dovoljeno, kaj tacega storiti?“

„Kdo me pa vidi, lepo te prosim, saj sem ti dejal, da Hribnika ni domá,“ odgovarja Franek.

„Res, da Hribnika ni domá, a greh je vender-le, če mu kradeš črešnje. Sicer pa, če te on tudi ne vidi, vidi te Bog, ki vse vidi in vse vé.“

„To se zna, da Bog vse vidi; ali pomisli, kaj pa je Hribniku, če mu vzamem klobuk črešenj? Zaradi tega ne ouboža. A najbolj me to draži, da je črešnjevo deblo namazal s smolo, da bi nihče gori ne mogel. Ali moti se stari mož. Ne trgam zastonj hlač vže štiri leta v šoli, da bi mu ne prišel do konca. Zjutraj sem namreč s sebjò prinesel debelo vejo, ki ima več grč. Naslonim jo na drevo in zlezem, ne da bi se smole dotaknil, na prvo vejo. To se bode začudil Hribnik, ko bode videl, da mu je najpolnejši vrh na črešnji obran, a deblo od spodaj je takšno, kakeršno je bilo poprej. Če mi bode všeč, pošalim se še nekoliko z njim in mu nekoliko črešenj na oknu za spomin pustim.“

„Franek, Franek, kdo bi mislil, da si takó hudoben. Pazi se, da se ti ne pripetí kaka nesreča. Če te Hribnik zasači, premelje ti do dobrega kostí. A še nevarnejše bi bilo, če bi doli padel in se poškodoval. Saj veš, kaj smo brali nekoč o miški: kdor nevarnost ljubi, pogubi se.“

„Dà, Tonček; ali miška ni bila tako modra, kakor sem jaz. Da bi z drevesa padel, tega se ne bojim, ker je malo takih plezalcev, kakeršen sem jaz. Le poglej, ali nisem resnice govoril, ko sem dejal, da je črešnja polna, da se kar šibi. Če te ne mika z menój, pa pojdi za jagodami! Želim ti dober tek. Z Bogom!“

Ko te besede izpregovori, skoči črez plot ob cesti, privleče iz grma debelo in visoko vejo ter hiti k črešnji. A Tonček otide po cesti s prstom preteč tovarišu.

Franek se ni zamán hvalil, da je dober plezalec; komaj nastavi vejo k deblu, zleze kakor mačka v najpólnejši vrh. Pazno se ogleduje na vse strani, a nikogar ne vidi. Zadovoljno se nasmehne in začne zobati lepo rudeče črešnje. Vidi se, da mu dišé. Ko misli, da ima vže dovolj, napolni še klobuk. A kaj je to? Nekaj ga zabolí v nogo, da se strese in mu od strahú in bolečine klobuk pade iz rok. Pogleda in vidi, da ga je pičila raku podobna žival. Rana začenja otekati in bolečina je vedno hujša. Prestrašen zleze doli; kaj naj storí? Leva noga ga takó peče, da se ne upa ná-njo stopiti. Črešnje mu več ne dišé. Pozabi nanje. Klobuk vzame, vejo pusti ob deblu, ne zmeni se za raztresene črešnje in hajdi proti dómu. Ali o gróza, še hoditi ne more! A prebrisana glava si vé pomagati. Ob jednej nogi skače, kolikor more dalje. Od daleč ga ugleda Tonček, ki jagode nabira. Ko vidi, kako čudno njegov tovariš skače, nasmeje se mu in pravi: „Ali te je Hribnik nasekal, da se tako čudno držiš in še bolj čudno skačeš?“ Franek mu z jokajočim glasom pripoveduje, kaj se mu je pripetilo in ga prosi, da bi mu pomagal domóv. Noga mu je vže jako otekla. Hitre pomoči je bilo treba.

Tonček naloži bolnega tovariša na svoji rami ter ga počasi stopajoč nese proti domu. Težko je bilo breme; večkrat je moral počivati in se nekoliko odahnuti. Ali vzdihí Franekovi mu dadó nov pogum.

Mati Franekova se ravno pred hišo mudí, ko dospejeta dečka v njeno bližino. Ko ugleda jokajoč obraz svojega sina in sopihajočega Tončka, ki komaj stopa s težkim bremenom, hití jima naproti in zavpije: „Za Božjo voljo, kaj se je zgodilo, ali si — —?“ pri teh besedah je vže pri sinu in ga vzame Tončku z ramena. Tonček nato pripoveduje, kakó in kaj se mu je zgodilo; a Franek vedno zdihuje, kakó ga boli. Oteklina je bila vže silno velika. Mati kmalu ugane, kakšna žival je sinu veselje na črešnji skalila. Ker je pa v ljudstvu razširjena vraža, da je škorpion hujši od gada, prestraši se mati zeló. Hitro nese Franeka v sobo k očetu. Tonček gre za njima. Tudi očetu se rana in oteklina zdita nevarni. Prosijo torej Tončka, naj teče v vas po zdravnika. Zdravnik pregleda rano in pravi, da je nevarna, ker ga je žival pičila na podplat, kjer je mnogo žilic. Kri je zastrupljena, toda v ugodnem slučaju bode za teden dni zopet vse dobro. Zapiše zdravila in otide. —

Za dober teden vidimo Franeka zopet na poti v šolo. Ali to ni več tist neporedni in neukrotljivi deček, katerega smo videli pred tednom prihajati iz šole. Ves bled in upadel počasi in ponižno stopa po cesti. Ko pride v bližino Hribnikovega vrta, strese se ter se niti pogledati ne upa na črešnjo. Prišedši mimo sosedove hiše, ugleda ga Hribnik, ki mu je bilo vse znano, kar se je bilo zgodilo. „No, Franek, ali te še mikajo moje črešnje? Mislim, da so te za vselej ozdravile.“ Kri zalije Franeku lice od sramote in hitro otide dalje. A Hribnik se mu nasmehne in zavije okrog ogla.

S povešenimi očmi pride Franek v šolo. Gospod učitelj mu ne reče za zdaj nobene žal besede, samó opómne ga na prigovor, ki pravi:

Kdor ne uboga, tepe ga nadloga.

Branimír.